

90 éves a Váci Vízmű



Gombás Ernő • 2018. május 22.

VI. rész Az „új vállalat”

A Duna menti térségben a vízgazdálkodási igények szélesebb körű és jobb kielégítése, a vízellátás és csatornázás korszerű színvonalon való kiépítése, valamint szolgáltatási feladatainak ellátása érdekében az OVH ismét átszervezte a vállalatot. Az új vállalat „Duna Menti Regionális Vízmű és Vízgazdálkodási Vállalat” néven jött létre, 1972. január. 1-i hatállyal. Működési területe Komárom, Győr-Sopron, Nógrád megyék teljes területére, valamint Pest megyének a Közép-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóság működési területével megegyező részére terjedt ki. A vállalat átvette az egyidejűleg megszűnő Dunakanyar Vízművek teljes feladatkörét, és a Közép-Duna-völgyi és az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóságoktól az öntözés-üzemelési, a szervizszolgáltatói, a megrendelésre teljesített építésszerelési és szaktanácsadási feladatokat.

Az 1972-es átszervezéssel egy időben újabb üzemfőmérnökségek alakultak Győr városában és Dunaharaszti nagyközségben. A Győri Üzemfőmérnökség első vezetője: **Wimmer Lóránt**, majd őt **Kóhalmi András** követte. A Dunaharaszti Üzemfőmérnökség vezetője **Papp János**, majd őt **Bácsalmási Péter** követte.

Ebben az évben kapott főmérnöki megbízást **Bulkai Pál**, majd 1973.-tól – a két főmérnökös rendszer kialakításával egy időben – **Balázs Péter**. **Bulkai Pál** irányította a szolgáltatást, míg **Balázs Péter** az építési öntözési feladatokat koordinálta. 1972-től a Dunakanyar térségében jelentkező építési feladatokon kívül először Dunaharasztiin, majd Győr és Baja térségében jöttek létre építési egységek. Bővült a feladatkör is (csősajtolás, kútfúrás, öntözőtelep építés). A szervezet továbbfejlesztésének következő állomása volt, amikor az építésvezetősegeket, – Vácott és Dunaharasztiiban – építési üzembe vonták össze.

1972-ben történtek az első lépések a **vállalati újság** szerkesztésére illetve évi kétszeri (stencilezett formában történő) megjelentetésére. 1976-tól pedig évente négy alkalommal jelent meg a lap.

Időközben vezetőváltás történt a vállalat élén. Kiszél János nyugdíjba vonult .
Őt, 1973. évtől **Márkus István (1931-2002)** követte.



Márkus István a vízügy hőskorának embere volt. Polgári iskola, szakmunkásképző - és vizsga jelzi a nem mindennapi kezdeteket. A folytatás sem akármilyen. Szakérettségivel bekerülni a Budapesti Műszaki Egyetem Mérnöki karának hallgatói közé (1951) nem kevés kurázsira, szorgalomra és talpraesettségre vall.

Az egyetemen ő a „vizeseket” választva tett hitet egy életre – már akkor – a vizes szakma mellett. Délelőtt órák, délután gyakorlati foglalkozások, esténként (éjszakánként) alkalmi munkát vállalt az ösztöndíj pótlására. Foggal-körömmel küzdött a diplomáért (elmaradt menza befizetések, repetasztal, talán jut, talán nem) és meg is szerezte azt (1956). S végre az első munkahely: (a Közép-Dunavölgyi Vízügyi Igazgatóságnál) az első munkák (öntözőtelepek építése, hajószilip rekonstrukció) és az első komoly vezetői beosztások (osztályvezető, termelési igazgató helyettes). Erre már felfigyelt az OVH felső vezetősége is és Dégen Imre (akkor még főigazgató, később államtitkár) jó vezetőválasztási érzékére vall, hogy kinevezi a vízügyi igazgatóság élére (1967). Mindez első munkahelyén (a Közép-Dunavölgyi Vízügyi Igazgatóságnál) történt.

Életének következő időszaka már a víz- és csatornaszolgáltatás jegyében zajlott. Dégen Imre ismét benne találta meg azt az embert, aki egy megváltozott struktúrájú nagyvállalat élén eredményes munkát képes végezni és végeztetni. Így került a Duna Menti Regionális Vízmű és Vízgazdálkodási vállalat élére (1973). A további életutat jelentős események jelzik. Első törekvése, hogy ütőképes csapatot kovácsoljon a cég vezérkarából. Jelentős személycseréket hajtott végre, új szint hozva az irányításba. Bár szíve szerint mindig klasszikus vizes, hamar felismerte a vízminőségi kontroll szükségességét és a regionális vállalatok közül – példamutató módon – elsőként szervezte meg a vízminőségi labort és az azt működtető szervezeti egységet. Ezzel a cég országos hírnévre is szert tett. Keze nyomát viseli az egyre megújuló és a változó körülményekhez jól idomuló üzemigazgatósági-üzemvezetői szervezet is. Példamutató kapcsolatteremtő képességével szövetségest keresett és talált a helyi tanácsokkal / önkormányzatokkal és a cég ilyen irányú politikáját velük együtt alakította ki. Vallotta, hogy e nélkül az együttműködés nélkül a munka nem lehet igazán sikeres. Fontosnak tartotta a Magyar Hidrológiai Társasággal való szoros együttműködést. A megalakult önálló üzemi tagcsoport révén sikerült öregbíteni ezen a területen is a cég hírnevét. A rendszerváltással kapcsolatos változásokat még levezényelte, de akkor már jelezte, hogy elfáradt és szeretne nyugdíjba menni. Ennek eredményeként – vezetői megbecsüléstől kísérve- kezdte meg jól megérdemelt pihenését. A nyugdíjas éveket nem sokáig élvezhette 2002 októberében elhunyt.

A regionális vízellátó rendszerek kialakítása. A Regionális Üzemeltető szervezet kialakulása

A fejlettebb országok példáját követve, a regionális (térsegi) vízművek, vízellátási rendszerek hazai koncepcióját dr. **Illés György** dolgozta ki, és „vezette be” a magyar vízgazdálkodásba. E fejezet részben röviden emlékezem a szakma irányításában kimagasló nyújtó két vízügyi vezetőről.

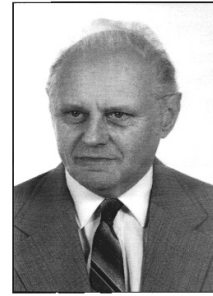
Dr. Illés György (1919 -1998)

A szakma még a nagy árvizek lázában égett. Dr. Illés György már az ivóvízellátás jövőjét tervezte. Elképzelését a települések fejlődéséhez rendelte. Másként el sem tudta képzelni. Megszülettek az első vízellátás-csatornázásfejlesztési elgondolások, és velük együtt megszületett az első regionális vízellátás-fejlesztési koncepció is, melyet sokan bíráltak, de Ő hajthatatlan maradt. Annak a mérnökgenerációnak volt az egyik tagja -szellemi vezetője-, amely megalkotta (sokakkal együtt, s ezt sohasem tagadta) a magyar vízellátás és csatornázás szervezeti rendjét, működtetésének sokféleségét és mégis egységes karakterét. Az Ő idejében sem volt először egységes rendszer (de lett), nem volt vízellátás és csatornázás (de lett), és nem volt állami támogatási és díjrendszer (de lett), és nem volt jogi szabályozottság sem (de lett az is). Dr. Illés György (és csapata) legnagyobb érdeme: megtalálta a helyes működtetés valódi kereteit. Mindent természetesen, szerényen és következetesen csinált. Sohasem csüggedve, ám mindig derűsen, bizakodva. A szakmának szentelt 40 évet, dolgozott életéből. Az általa elültetett gyümölcs, termőre fordult. Elég csak kinyitni a vízcsapot bárhol ma, Magyarországon.



Dr. techn. Breinich Miklós
(1924 -2007)

Több mint negyedszázadon át volt főigazgató-helyettes, Dégen Imre, Gergely István, Kovács Antal, majd rövid ideig Maróthy László mellett. Gergely István korai halálát követően fél évig megbízottként irányította a vízügyi szolgálat napi munkáját. Kinevezett vezetői mellett ő képviselte a mérnöki-műszaki gondolkodásmódot, mely meghatározta az ágazat szakmai színvonalát. Egyfajta összekötő kapocs volt a mindenkori politikai hatalom és vízmérnöki szakma között. Ez a szerep nem kevés feszültséget hordozott. senki sem tudott annyit a magyar vízgazdálkodás 1962-1988 közötti időszakának legfontosabb háttérfolyamatáról, mint ő. Nagy ügyek indulásának volt társvezetőjeként tanúja. Rajta kívül, már talán senki nem tudja, mi volt az igazi oka a Gabcsikovo - Nagymaros vízlépcső vállalásának. Érdeemes lett volna tanulni tőle: bölcsességet, mértéktartó hallgatást, a kimért szót, a semmit el nem hamarkodás tudományát. Meggondoltságát, szellemének a szakmára gyakorolt hatását egyszer követhetné az utókór.



Dr. Breinich Miklós
1924-2007.

a
Talán

tudja,

A regionális vízmű nem más, mint egy nagyobb terület (társég), több település vagy ipartelep ellátására szolgáló közüzemi vízmű, amely egy vagy több víztermelő helyről közös csőhálózaton keresztül, közel azonos minőségű víz szolgáltatására épül. A regionális vízellátási (vízellátó) rendszer, pedig egy vagy több vízgyűjtő területre, nagyobb társégre, országrészre kiterjedő többcélú (ivó-ipari-, mezőgazdasági) vízhasznosítást biztosító létesítmények (több regionális vízmű) összessége. A lényeg a térben és időben eltérő módon rendelkezésre álló vízkészletek, valamint a változatosan jelentkező vízigények, összehangolásán van. A fővárostól északra, a Dunakanyar régióban, a Duna Menti Regionális Vízmű területén az 1970-es évektől kezdődően három regionális vízellátó rendszert alakítottak ki, a Duna jobb parti, a Duna bal parti, és az Ipoly menti regionális rendszereket.

A Duna jobb parti regionális rendszer

Óbudától északra kiépült Duna-parti települések és a mögöttük fekvő pilisi hegyvidék egymáshoz csatlakozó tájegység. A Szentendrei Duna-ág mentén szorosan egymáshoz kapcsolódó és a hegység lejtőin terjeszkedő települések üdülő jellegűek, a Pilis déli részén a bányászat után a falvak fejlődése részben az oda települt ipar, részben az üdülő jelleg kialakulása határozta meg.

A népesség növekedése és különösen a nyári időszakban a vízigény emelkedése az ivóvízellátás korszerű és nagymértékű fejlesztését tette szükségessé az 1960-as évek végén. Így született meg az OVH határozata arról, hogy az 1970-es évtizedben meg kell építeni a távlati igényeket is biztosító Szentendre Térségi Regionális Vízellátó Rendszert. Az akkor VÍZITERV által tervezett mű, három szakaszban épült meg.

- Az első szakaszban 1972 - 1975 között készült el a Szentendrétől kiinduló déli fővezeték rendszere, a hozzá tartozó medencékkel és a Csobánkai átemelő teleppel. A távvezeték Pomáz - Csobánka - Pilisvörösvár - Pilisszentiván - Solymár településeket kapcsolta a szentendrei vízbázishoz. Az akkor kb. 12 ezer m³/nap vízmennyiséget szolgáltató szentendrei regionális déli vízbázis 11 db csőkúttal, csápos-kúttal, 2X600 m³ térszíni tárolóval, valamint magas-nyomású gépházal 1973-1977 között épült meg.
- A második szakaszban, a leányfalúi víztermelő telep 2 csápos kútja, 20 db csőkútja, a 2X600 m³-es medence és a központi gépház 1976-1977-ben létesült. Ez a vízbázis 15 ezer m³/nap víztermelést tett lehetővé.
- A harmadik szakaszban (1976-1978) készült el a Szentendre-Budakalász közötti távvezeték az ellenyomó medencével, a Szentendre-Leányfalu fővezeték, valamint a II. zónai távvezeték az átemelő teleppel.

A regionális vízmű az 1980-1990-es évek során tovább bővült. Megépült a Budakalász-Üröm fővezeték, a Piliscsabát, Jászfalut, Tinnyét a regionális ellátásba kapcsoló fővezeték, és itt létesült összeköttetés az ÉDV dorogi regionális rendszerével, 2500 m³/nap vízátvétellel. Megtörtént a belső pilisi települések (Pilisszántó, Pilisszentkereszt, Pilisszentlászló) csatlakozó vezetékének kiépítése, továbbá a déli ág körvezetékké alakítása, az Ürömet Solymárral összekötő vezetéken keresztül. A víztermelő kapacitás a Szentendre-papszigeti 3500 m³/nap hozamú csáposkút bekapcsolásával, a Szentendre déli vízmű bővítésével, az ott és a Leányfalu telepen végrehajtott rekonstrukciós munkákkal növekedett kb. 53 ezer m³/nap értékre. A rendszerben üzemelő vezetékek hossza 787 km, a tárolók térfogata összesen 23 ezer m³.

A Duna Bal parti Regionális Rendszer

Az 1960-as években a Vácott történt iparfejlesztés nemcsak a város, hanem a környező települések fejlődését is felgyorsította, így sürgetővé vált a vízellátás színvonalának emelése.

A térség másik városa Gödöllő az 1970-es évek elején ugyancsak gyors fejlődésnek indult. Az új lakótelepek újabb vízigényt jelentettek, melyeket a helyi bázisokból nem lehetett tartósan biztosítani. Egyértelművé vált, hogy a vízellátás csak a Duna menti víztermelő telepekről kiépített regionális rendszerrel oldható meg. A regionális főművek, állami, a települési művek helyi erőforrásokból lépcsőzetes fejlesztés keretében épültek. A kezdeti időszakban 1975-ig a Vác környéki települések bekapcsolására épültek vezetékek.

A Bal parti Regionális Rendszer déli ágának építése 1976-ban, a 7000 m³/nap kapacitású Vác Déli Vízmű üzembe helyezésével kezdődött meg. 1980-ra készült el a Vác - Göd - Fót - Mogyoród — Gödöllő távvezeték medencékkel és átemelőkkal. Ugyancsak ebben az időszakban Gödön 20 db parti szűrésű kút is épült és több kisebb települést kapcsoltak a regionális rendszerhez. Az északi részen, a Börzsöny térségében is távvezetékkel, községek bekapcsolásával fejlesztették a rendszert. 1981-ben a Vác Déli Vízmű kútjait ki kellett kapcsolni a szolgáltatásból, mivel a környezetében lévő gyógyszergyár hulladékátárolója elszennyezte a kutak vizét. A vízpótlás érdekében a Fővárosi Vízművek szentendrei-szigeti kútjaiból a Duna alatti — rendkívül gyorsan kiépített — távvezeték lefektetésével 25 ezer m³/nap mennyiség állt, s áll rendelkezésre. /Erről külön jegyzetben emlékezem meg./

1983-ban Nagymaroson 7 db csőkúttal és csáposkúttal újabb víztermelő telep, átemelő és 1000 m³-es medence épült. Az alrendszer Börzsönyligeten keresztüli kapcsolódása lehetővé tette a Nyugatonógrádi Vízmű számára való 500 m³/nap mennyiségű vízáradást a váci (Hermányi) medencéken keresztül. A regionális rendszer Gödöllő felé a Vác Déli Vízműtől induló északi ágát a gödöllői 3000 m³-es medencéhez való csatlakozás kialakításával 1987-ben helyezték üzembe.

Dunakeszi vízellátó rendszerét, a város vízművének átvétele után 1986-ban kapcsolták a regionális vízműhöz. (Előzőekben a Pest Megyei Víz-és Csatornamű Vállalathoz tartozott.)

Itt 1988-ban a Fővárosi Vízművel való kapcsolódás és a szükség szerinti vízátvétel érdekében épült összekötő vezeték. Az üzembiztonság és a gyorsan fejlődő Veresegyház ellátásának javítására a gödöllői déli és északi ág összekötését az 1990-es években építették ki átemelőkkal, medencékkel. A regionális vízmű gödi kútjainál valósult meg - hazánkban egyedülként — a Vyredox vastalanítási eljárás. A rendszer szolgáltató kapacitása a fővárostól átvett mennyiséggel együtt kb. 98 ezer m³/nap, amellyel 41 települést látnak el összesen 2254 km hosszú hálózaton keresztül és a 110 db kb. 57 ezer m³ térfogatú tárolómedencék segítségével.

Ipoly menti Regionális Rendszer

A DMRV Zrt. legkisebb, 10 település vízellátására szolgáló vízműve inkább kistérségi rendszernek tekinthető. A Börzsöny nyugati oldalán fekvő Ipoly térségi településekre az elmúlt évtizedben s Dunakanyarban tapasztalt fejlődési dinamizmus nem volt jellemző. A települések térségi vízellátásának megvalósítását a Bős - Nagymarosi vízlépcső tervezett megépítése segítette elő. A települések helyi kezdeményezéssel igyekeztek megoldani a lakosság egészséges vízzel való ellátását. Ez a törekvés azonban több esetben sem járt sikerrel.

Az 1970-es évek közepén készült tanulmányban rögzítésre került, hogy az érintett községek közműves ivóvízellátása regionális mű kiépítésével valósítható meg. A községeket négy vízbázisból látják el, melyből három az Ipoly kavicssteraszára települt. Ezeket és a településeket távvezeték köti össze, melyből Márianosztra ellátására épült elágazó vezeték. A 3000 m³/nap kapacitású rendszer teljesen automatikus üzemben működik, a hálózat hossza 160 km, a 17 db tároló összes térfogata 3250 m³.

1974. január 1. -vel még egy kisebb átszervezés történt, Dunaharasztitól délre eső magyar Duna-szakaszt is a vállalat működési körébe vonták. Ennek megfelelően Baján is létrehoztak egy üzemfőmérnökséget, s ezzel **a magyarországi teljes Duna-szakasz vízhasznosítási, valamint vízgazdálkodási feladatai az új vállalathoz tartozott.**

A regionális vízgazdálkodási vállalat létrehozásakor több olyan tevékenység is jelentkezett, amely gyűjtőnéven ipari szolgáltatásnak neveztek. Ezek a következők voltak: csatornatisztítás, iszapszállítás, hálózatfelmérés, klórozók szerelése és javítása, vízmérő javítás - és hitelesítés, tanácsadás. A nehéz csatornatisztítási munkákban nagy segítséget nyújtott a vállalat által beszerzett WOMA csatornatisztító üzembe helyezése. A hálózat helyének felkutatása és feltérképezése régi gondja volt a közműveknek. A Sewerin vezeték-helyzetkutató műszer család (abban az időben a legkorszerűbb) segítségével a fém anyagú csővezetékek, villamos és telefonkábelek helymeghatározását, a vízvezeték törését, különféle meghibásodásait és eltakart (leaszfaltozott vagy földdel betemetett) fémszerelvények és akna fedőlapok felkutatását végezhettk el.

Az Ipari Szolgáltatási Üzem, első vezetője: **Földvári Zoltán**, őt **Gagán József** követte.

1970-ben a Buki - szigeti víztermelő telepen egy vízmérőjavító- és hitelesítő üzemet hozott létre a vállalat. Első vezetője: – rövid ideig – **Kristóf József** lett, majd őt ifjú **Kizsel János**, később **Fehér László** követte. Az üzem működésével kivívta az Országos Mérésügyi Hivatal elismerését is.

A strandok?

A regionális vízgazdálkodás összetett értelmezése a fürdőszolgáltatási tevékenységre is kiterjedt. Ennek az – üdülő övezetben különösen fontos – tevékenységnek a váci vonatkozására már kitértem. (a háború előtti idő).

Az OVH Vízellátási és Csatornázási Főosztálya az 1970-es évek elején több változatban elkészítette az Országos Fürdőfejlesztési Tervet, mely felmérte a Dunakanyar fürdőfejlesztési lehetőségeit is. Ennek alapján 1972-től a vállalatnak ez a tevékenysége is bővült. 1972. május 1-vel a leányfalui strandfürdő is a vállalat kezelésébe került. Már az indulás évében kitűnt, hogy túlzásfolt, bővíteni kell. Több éves előkészület után, 1977-ben a fürdő bővítése sikerrel befejeződött. A munkának generálkivitelezője a DMRV volt, tevékenységét kilenc kivitelező segítette.

A bővítés nyomán jelentősen növekedett a zöldterület. Épült egy 50 m-es versenymedence, 1400 fős öltöző és néhány kiszolgáló létesítmény.

A regionális szervezet létrehozásával egyidejűleg került, átvételre a szentendrei tisztasági- és strandfürdő. 1977. július végén újabb fürdőlétesítménnyel gazdagodott a vállalat. Átadták a festőien szép környezetben levő Visegrád - Lepence - völgy erdei strandfürdőt. A Pilisi Állami Erdőgazdaság beruházásában megvalósult létesítmény 1977 augusztusában nyílt meg a nagyközönség előtt. 1982-ben megkezdődött a váci fedett medence építése valamint a szabadtéri strand területének bővítése és új medencék építése. Ezek átadására 1984-ben került sor, ünnepélyes keretek között. Gödön is kezdetét vette egy szép, a kor igényeinek megfelelő strandfürdő, építése melynek átadására 1988-ban került sor.

Mit kerestünk mi Baján és térségében?

A víz- és csatornaszolgáltatás, a fürdők üzemelése mellett 1972. január 1-jétől új feladatként jelentkezett a mezőgazdasági vízhasznosítás. 1973-tól folyamatosan vette át a vállalat a mezőgazdasági vízhasznosítási feladatokat az Észak-dunántúli, a Közép-Duna-völgyi és az Alsó -Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóságoktól. A vállalat működési területe így a Duna vonalában az osztrák határtól déli szomszédunkig terjedt, és az ország öntözésre berendezett területének 27%-a tartozott.

A mezőgazdasági-vízhasznosítási tevékenység összetett. Magában foglalta a gravitációs és gépi főművek, valamint a szolgáltató művek üzemeltetését, azokon a termelői vízigények kiszolgálását. A vállalat által üzemeltetett gravitációs főművek összes csatornahossza 1034 km volt. A tevékenységhez tartozott a vízigényeket kielégítő művek fenntartása, továbbá a vízhasznosítás fejlesztését szolgáló műszaki tanácsadás.

A területi feladatokat három üzemfőmérnökség végezte, győri, dunaharaszti és bajai székhellyel. A győri üzemfőmérnökség működési területe Győr-Sopron és Komárom megyékre terjedt ki. Három nagy öntözőrendszert üzemeltetett. Ezek a Kis-Rába, a Mosoni-Duna, és az Általéri (Tatai Nagytó) öntözőrendszerek. A dunaharaszti üzemfőmérnökség hatásterülete Pest és Nógrád megyéket foglalta magába, s a Ráckevei-Dunaág, Duna-Tisza-csatorna, Duna-völgyi-csatorna együttműködő öntözőrendszert üzemeltette. A bajai üzemfőmérnökség Bács-Kiskun megye területén üzemeltette a Kiskunsági Öntöző Főcsatorna - Duna-völgyi Főcsatorna öntözőrendszert.

Mindeközben?

1976-ban személyi változás történt a vállalat vezetésében. Távozott **Bulkai Pál** főmérnök. **Balázs Péter** főmérnök pedig más fontos munkakör ellátására kapott megbízást. A vállalat új főmérnöke **Kiss Ernő** lett. További változást jelentett, hogy a vállalat főkönyvelő **Király Zoltán** is, másik munkakörbe került, így a megüresedett főkönyvelői - gazdasági igazgató-helyettesi- munkakör ellátására **Szöke Ferenc** kapott megbízást, aki később (1983) a Fővárosi Vízművek vezérigazgatója lett.

Az országos kommunális és ipari vízellátás, valamint a szennyvíztisztítás területén jelentkező gyorsütemű fejlődés, a kapcsolódó egészségügyi és környezetvédelmi feladatok szükségyszerűen megkövetelték a fertőtlenítés (klórozás) eszközeinek korszerűsítését és az ipari szolgáltatási bázis fejlesztését. A vállalat felismerte az ebben rejlő lehetőségeket és 1976-ban kezdeményezte, 1977-ben pedig szerződést is kötött a NIKEX vállalattal a CAPITAL CONTROLS CAMPANY (USA), illetve belgiumi leányvállalata által gyártott „ADVANCE” típusú klórozó készülék és berendezés behozatalára, valamint konzignációs raktár létesítésére azért, hogy a garanciális és szervizelési feladatok folyamatos és gyors ellátása biztosított legyen. Az OVH jóváhagyásával, valamint az érintett külföldi partnerek egyetértésével, 1978. július 10-én a vállalat megkapta az engedélyt az „ADVANCE” klórozó készülékek kooperációs gyártására.

1977-ben megkezdődött a központi irodaház (Vác) bővítése, melynek átadására 1979-ben került sor.

1978-ban, a vállalat megelőző évek teljesítménye elismerésekén elnyerte az ágazat „**KIVÁLÓ VÁLLALAT**”-a” kitüntető címet. Több rendezvény mellett ekkor döntöttek elődeink a regionális sportnapok évenkénti megrendezéséről. Az előre látó és bölcs döntésük eredményeként, 2013-ig a XXXVI. rendezvényre kerülhet sor. Ezt követően sajnos az öt regionális vízmű társasághoz 2012-ben érkezett új vezérkarok már nem nézték jó szemmel e rendezvényt és beszüntették azt. **Élt 36 évet.**

1979-ben **Kiss Ernő** főmérnököt, **Farkas Vince** váltotta, aki az idáig a vállalat szervezési és fejlesztési osztályát vezette.

Az „ADVANCE” program sikere hamar beköszöntött, mivel már 1979 tavaszán a Budapesti Nemzetközi Vásáron elismerő díjat kapott a termék. Itt látogatta meg kiállítási standunkat az akkori OVH Elnöke, dr. **Gergely István** államtitkár, és az elnök-helyettes, **Breinich Miklós**. A kiállítás megtekintését követően az államtitkár a következő bejegyzést tette a vendégkönyvünkbe:

*„A DMRVV fiatal, igen perspektivikus magyar vállalat.
Bemutatkozása a BNV-n sikeres, szemléltetni valói tartalmasak.
Kívánom, hogy tevékenységükkel szerezzenek sok barátot, közmegebecsülést önmaguknak és a magyar vízgazdálkodásnak.”*

Budapest. 1979. május 24.

*Dr. Gergely István
államtitkár*

1979. szeptember 5-7-ig tartó napokban rendezte meg vállalatunk az ágazatban is egyedülálló módon, a **vállalat első ifjúsági napjait**. A rendezvény helyszíne Bodajk volt, ahol mintegy 120 fő, – 30 év alatti – munkatársunk tölthetett, gazdag sport, kulturális programok kíséretében pár napot. A rendezvény egyedülállósága legfőképpen abban nyilvánult meg, hogy a három nap egyikén jelenlétükkel megtisztelték a rendezvényt a vállalat elsőszámú vezetői, valamint üzemigazgatói is. Ezt követően évente, mindig más-más helyszínen került megrendezésre a rendezvény.

1980 áprilisában, **új köntösben** jelent meg a **vállalati újság**. Akkor kéthavonta megjelenő belső lapunk, széleskörű tudósításaival nagy népszerűséget váltott ki a munkatársakból. Szerkesztésében valamint a megjelenésének biztosításában oroszlánrészt vállalt kollégánk **Ruzsányi Ferenc**.

1981-ben megkezdődött az új vízmérőjavító és- hitelesítő üzem építése, melyet 1985-ben adtak át. A felépített, minden igényt kielégítő korszerű üzem adott később otthont a Wedeco Kft-nek, majd a jogutód ECOVÍZ Kft-nek, melynek vezetője **Molnár János**.

Dunaharasztaban, az utolsó simításokat végezték a kollégák a vállalat új „találmányán”, a különleges hydromechanizációs úszókotró szerelésén. Ez a találmány - **Göbölös Gábor** nevéhez fűződik, aki a Duna-völgyi Üzemigazgatóság műszaki vezetője volt. A találmány olyan egyedi berendezés, amely sekély folyómedrek, holt ágak, tavak, víztározók növényzettel benőtt részeinek valamint iszap eltávolítására volt alkalmas. Az 1985. évi BNV-n az ADVANCE klóradagoló mellett, bemutatták a nagyközönség előtt is, majd sok-sok megrendelésre végzett eredményes munkát, s öregbítette a vállalat jó hírét. A BNV-n ágazati I. helyezést ért el a találmány.

1983-ban a vállalati központ szervezeteinek átfogó felülvizsgálata eredményeként átszervezésre kerültek az osztályok. Az átalakítással egyidejűleg kinevezték **Dr. Thúr Ottót** a gazdasági igazgató-helyettesi feladatok ellátására.

Még ebben az évben megkezdődött Szentendrén az új szennyvíz laboratórium építése.

A főhatóság (OVH) a vállalati alapszabályok felülvizsgálata során – célszerű okokból –a már megszokott, de túl hosszú vállalati megnevezést

***Duna menti Regionális Vízmű és Vízgazdálkodási Vállalatról, 1986. január 1. -től,
Dunamenti Regionális Vízművek-re változtatta.***

1986-ban került sor az akkori Pest Megyei Víz-és Csatornázási vállalat, Dunakeszi üzemének átvételére. Az átvett üzem létszáma: alkalmazott 16 fő, fizikai dolgozó 81 fő volt.

Ugyanabban az évben került átadásra, a Mogyoród térségében felépített FORMA I. a világ egyik legszebb autóversenypályája a Hungaroring. A versenypálya szerves részeként megépült vízellátó rendszer terveit **Eckhardt Tibor** kollégánk által vezetett csapat készítette 1985-ben. A kivitelezésben tevékeny részt vállaltak az Építési Üzemigazgatóság valamint a Fóti Vízellátási Üzem munkatársai. Az első próbaverseny idejére – 1986. június 13-ra – befejeződött a pálya közművekkel való ellátása.

1987 júniusában a **vállalat újabb kitüntető címet kapott** a megelőző évek teljesítményeiért. Az Elismerő Oklevelet az OVH és az Ágazati Érdekképviselő vezetői ünnepélyes keretek között adták át **Márkus István** igazgatónak.

1989 decemberében döntés született arra, hogy 1990. január 1-jével határozatlan időre az Ipari Szolgáltatási Üzemigazgatóság tevékenységének döntő hányadát is felölelő tevékenységre vonatkozóan a német Wedeco céggel együtt létrehoznak váci székhellyel egy Kft-t. A megalakult társaság 51%-ban a német fél, 49%-ban a magyar fél tulajdonát képezte. Az új szervezetbe 78 fő került áthelyezésre. Neve: WEDECO Kft lett. Az új kft vezetője **dr. Thúr Ottó** kereskedelmi igazgató-helyettesi kinevezést kapott.

Forrás: Ugyanaz mint a korábbi részekben

Következik a VII. rész: Részvénytársasággá alakulás /1991 - 2008/